

Umskifteligheden af en Forandring i Skiftelovgivning, egentlig pege hen paa, at Pointen ikke ligger et andet Sted. I det Hele taget, turde de nye Bestemmelser, der findes i dette Lovarbejde, vistnok ikke alle kunne finde ubetinget Billigelse, og navnlig synes det i det Mindste mig, at man i enkelte Tilfælde er gaaet de fraværende Arvinger, dels Creditorerne noget nærmere end ønskeligt, og noget nærmere, end hvad der efter den nu gjældende Lovgivning er Tilfældet. Dette skal jeg imidlertid tillade mig nærmere at udvilde, idet jeg omtaler enkelte af de nye Bestemmelser, som dette Lovforslag indeholder. — Der er saaledes for det Første i Lovforslagets § 3 slaet en hidtil tvivlsom Ret fast for en Arvelader, der efterlader sig Livsarvinger, til ved Testament at bestemme offentlig Skiftebehandling, altsaa til overhovedet at bestemme offentlig Skiftebehandling, uanset at han efterlader sig myndige Arvinger. Det er jo Meningen; thi dersom der er umyndige Arvinger, skal der jo finde offentlig Skiftebehandling Sted. Dette er nu vistnok meget rigtig, og i denne Bestemmelse er jeg altsaa enig; men der er en anden Bestemmelse, som jeg tror det kunde være ønskeligt at supplere den med, nemlig en Bestemmelse, hvorved der gives en Fader Ret til for sine Livsarvinger at fastsætte Børge eller Kurator. Saa vidt jeg veed, er der i enkelte fremmede Lovgivinger givet Arveladeren en saadan Ret, og naar vi erindre, at vi i vor Lovgivning, i Christian den 5tes Lov, have aldeles bestemt Regler for, hvem der efter en vis Slægtskabsfølge skal være Børge, hvilke Regler ikke kunne fraviges af Skifteretten, uden der er særdeles Omstændigheder tilstede, tror jeg det vil være ønskeligt, om man tillagde Arveladeren en saadan Ret, en Ret, som der ikke kunde være nogen Betænkelighed ved at indrømme ham, da Testamentet, hvorved det sker, jo skal konfirmeres. — Lovforslagets § 7 indeholder en i alt Fald paa Papiret ny Regel, der kan synes modererende og meget bifaldsværdig; men eftersom Praxis har udviklet sig, tror jeg dog snarere den indeholder en Skærpselse af de bestaaende Forhold end det Omvendte. Paragrafen bestemmer nemlig, at, naar Boets Masse ikke udgjør mere end 200 Rd., og alle myndige Arvinger saavel som Børgerne for de umyndige erklære strax at ville vedgaa Arv og Gjæld, kan Skifteretten udlade at besatte sig med Boet; der fordrvs altsaa ikke alene, at Massebeholdningen er ubetydelig, men tillige denne Erklæring af alle Arvingerne og de Umyndiges Børger. Naar der altsaa er en fraværende Arving, saa tvinges Skifteretten derved til at tage et saadant ubetydeligt Bo under Behandling. Se vi hen til, hvorledes Forholdene ere for Diebliffet, da er det ganske vist, at ifølge Lovens Bydende skal Skifteretten tage ethvert Bo under foreløbig Behandling, men dette forstaas cum grano salis, det forstaas paa en vis human Maade, saaledes at, hvor det for Exempel er vitterligt, at Paa-

gjældende Intet er uden en ubetydelig Smule Bøhave eller Ganglæder, hedder det i Tilførslen til Protokollen, „er Intet“, og der gjøres Intet ved Boet, medmindre der fremkommer et særligt Forlangende derom fra Arvingerne. Det er et ikke ubetydeligt Antal Boer, som dette er Tilfældet med; vil man gennemgaa de aarlige Indberetninger om Dødsfaldene, vil man se, at der ved de $\frac{3}{4}$ af Dødsfaldene staar, at Paaagjældende Intet efterlod, og det endsiøndt det dog er vitterligt, at vogne Personer i Almindelighed altid efterlade sig Noget. Paa de fleste Steder er det som sagt slaet fast i Praxis, at naar en Indfiddet eller Arbejder, der ikke har mere end det Allernødtørstigste, f. Ex. ikke mere end det, hvori det i Genhold til Konkursloven ikke kan gjøres Execution, nogle Senglæder, Ganglæder osv., — naar en saadan Person dør, saa betragter man hans Efterladenskab som en Fortuue, som der ikke kan være Tale om at uddele til Arvingerne, og som Skifteretten derfor ikke besatter sig med. Det Hele er, seer man jo nok, kun et lille Pengespørgsmaal for de Efterladte; thi naar Arven ikke er over 100 Rd. for de Umyndiges Vedkommende, gaar den ikke ind i Overformynderiet, men i Grunden tilbage til Boet, som det hedder sig „til de Umyndiges Underhold og Optræksel“. Tvinges man nu til at tage slige ganske smaa Boer under Behandling, da er det altsaa egentlig ikke Andet end at paadrage de Efterladte Udgifter til en Skiftebehandling, som er aldeles unyttig, og dersom tror jeg, at denne Bestemmelse, der i sig selv ser meget human ud, i Realiteten ikke er det. — I Lovforslagets § 11, der indeholder Hovedbestemmelsen om Skifterettens Indskriden ved et Dødsfald, indskræpes det meget strengt, at Skifteretten hurtigst mulig skal foretage en Begyndelsesforretning i Boet — i Kjøbenhavn og Kjøbstædene skal det ske næste Søndag, efter at Dødsfaldet er anmeldt. Herfra gjøres der nu vel en Undtagelse i § 12, idet Skifteretten skal kunne indrømme en kort Udsettelse med denne Begyndelsesforretning, naar der er Omstændigheder tilstede, som lade formode, at Forholdene efter kort Tids Forløb ville stille sig saaledes, at Skifterettens Indblanding kan undgaaes. I den tidligere Lovgivning havde man en Bestemmelse i Lovens 5—2—2, som siger, at, hvor en Person dør og efterlader sig Wtgefælle og Fællesbørn med denne, kan Skifterettens Indblanding udsættes i 30 Dage. Jeg falder dette en smuk og human Bestemmelse, idet den gaar ud paa, at man ikke strax skal falde over disse ullykkelige Menneſter, men give dem Tid til at funde sig, og navnlig give den efterlevende Wtgefælle Leilighed til at overveie, som Vedkommende vil bestemme sig til eller begjære Tilladelse til — efter som det er Manden eller Konen, der er den Efterlevende — at sidde i uskiftet Bo eller forlange Skifte. Denne Bestemmelse vil, som man kan se af Motiverne, blive hævet ved 2det Stykke af §